

— „Laat mij er meê betien!” — zei hij. — „Ik breng er u wel later de weet af! Dat is besteken, niet waar?”

Bredero stond vóór hem, en zweeg met een gemoed, tot berstens toe vervuld van vragen en bezwaren. Maar hij zweeg, daar de hoest hem den lust tot spreken benam. Hij beantwoordde den hartelijken handdruk van Jan Teller, en zag hem na eenige vluchtige woorden uit zijne oogen verdwijnen. Gedurende heel zijne zware ziekte had hij ijlend Madalena en Jan Teller geroepen, terwijl moeder Marretje met bitter verdriet hem tot rust trachtte te brengen. Toen hij na acht dagen door de goede zorgen van Dokter Johannes Fontanus van de koorts was bevrijd, bleef de door de longontsteking veroorzaakte kwellende pijn in de linkerzijde hem nog steeds martelen, terwijl de hoest niet wilde verdwijnen. Eerst veertien dagen later mocht er iemand buiten de huisgenooten tot hem worden toegelaten. Langzaam in beterschap oplevend, had hij er bij moeder Marretje op aangedrongen, dat men Jan Teller mocht verzoeken tot hem te komen. Zijn smeekende brief aan Madalena, geschreven in het verschrikkelijk oogenblik, toen de ziekte hem met vinnige woede aanviel, was onbeantwoord gebleven. Al zijne hoop was op een bezoek van Jan Teller gevestigd.

En nu was deze gekomen, nu had hij lachend gezegd, dat brieven schrijven aan jonge meisjes niet paste, dat Madalena's vader dit niet toeliet, dat ze later samen naar Dordrecht zouden trekken, dat hij zijne verzen aan Madalena zou bezorgen. Met een pijnlijken zucht zonk de jonkman in zijn leunstoel. Kuchend en hoestend sloeg hij de handen voor zijne oogen. Ze deden met hem als „Lubbert, die hou daar zei, en hij gaf niet . . . .”

Zacht werd de deur van zijn kluisje geopend.

Moeder Marretje trad met Dokter Samuel Coster binnen.

— „Bij een kranke hoort een arts!” — zei Coster vriendelijk glimlachend. En Bredero de hand reikend, ging hij voort: — „Je bent deerlijk in de mat geweest, vriend Gerbrand? Hoe staat het nu al?”

Met groote deelneming hield hij de hand van den jonkman in de zijne, en nam hem ongemerkt nauwkeurig waar.

— „Hm! zwaar krank geweest!” — fluisterde hij bij zich zelve. — „Pneumonie! Hoesten! Hier moet groote prudentie geapliceerd worden!”

— „De achtbare heere Johannes Fontanus geeft goede hope!” — sprak moeder Marretje bezorgd.

— „De kamer bewaren is nu uw streng devoir, Gerbrand! Voorts mag-je al doen, wat strekken kan tot verlustiging van je gemoed! Mij dacht u schortte wel een vriendenpraatje — en daarom ging ik je deur niet voorbij!”

Het was niet de eerste reis, dat Coster zich in dit ziekenvertrek liet zien. Dadelijk na het ongeval was hij verschenen, als vriend, niet als arts.

Dr. Samuel Coster.